

Kauppojen valot välkehtivät sateisessa Korson yössä. Emma käveli pitkin rautatieasemaa, ja sytytti tupakan. Hän puhalsi savua suustaan, ja sylkäisi maahan. Junan valot näkyivät muutaman sadan metrin päässä. Emma peilasi itseään kännykkänsä näytöltä: ripsiväri ja rajaukset olivat valuneet vähän sateen takia. Hänen katseensa iskeytyi penkille jätettyyn Hesariin. Isot, mustat kirjaimet kummittelivat likaisen valkoisella sanomalehtipaperilla. ”Kysymys kuuluu: Onko mikrosirujäljityksessä virhe?” Lehden kannessa oleva otsikko sanoi Emmalle. Hän käveli lehden luo, ja nappasi sen kalpeisiin, riutuneisiin käsiinsä. Emma tarkasteli artikkelia. ”Tänään, 25.8.2040, on kulunut 30 vuotta traagisesta mysteeristä, jolloin ensimmäinen suomalainen öisellä lenkillään ei koskaan palannut Korson läheisestä metsästä. Suomalaisia on kadonnut salaperäisesti öisin, mutta mikrosirujäljityksen mukaan he ovat hengissä, ja vielä tänä päivänä, selvittää mikrosirujäljityksen asiantuntijaliitto MSA. Vaikka katoamisia tapahtuu etenkin öisin, suosittelimme olemaan varovaisia myös päiväsaikaan, sillä vuosi sitten, viimeisin katoaminen tapahtui päivällä. Lisää aiheesta...” Emma havahtui huomatessaan takanaan olevan junan liikkuvan. Hän heitti lehden märälle kivilaatoitukselle, ja lähti juoksemaan junaa kiinni. Hän tavoitti oven, painoi napista ja hyppäsi vaunuun. Vaunu oli tyhjää täynnä. Emma istuutui tyhjälle penkkiriville, ja nautiutui katsomaan näytöltä tulevia myöhäisuutisia. ”... Tänään, 25.8.2040, on kulunut 30 vuotta siitä, kun pelko valtasi koko maailman. 15- vuotias Irina lähti tasan 30 vuotta sitten Oulussa sijaitsevaan korpimetsään, eikä koskaan palannut takaisin. Irinan ruumista ei löydetty koskaan. Mikrosirujäljitys väittää tytön olevan vieläkin elossa, ja mikrosirujäljitystä on alettu epäillä.” Kuva vaihtui: ruudussa näkyi mies puku päällään, hieman hermostuneen näköisensä. ”Onko mikrosirujäljityksessä tapahtunut virhe, vai onko tämä jotain muuta, kansainvälisen mikrosirujäljityksen puheenjohtaja Harri Paju?” Toimittaja, joka ei ruudussa näkynyt, kysyi ja ojensi mikkinsä miehen suuntaan. ”Voimme vahvistaa, ettei mikrosirujäljityksessä ole tapahtunut mitään virhettä. Tietokoneissa ei ole tapahtunut virheitä. Emme osaa valitettavasti sanoa, miksi Irina- tyttö näkyy tilastoissamme, vaikka emme pysty jäljittämään häntä. Myös muut kadonneet näkyvät eri puolilla maailmaa, mutta heitä ei saa syystä tai toisesta jäljitettyä, muita ihmisiä pystymme kyllä jäljittämään.” Toimittaja käänsi mikin uudelleen itselleen. ”Kiitos Harri. Vieraanamme on myös tieteen laboratorion johtaja Jukka Kontiola, joka on myös viimeiset 30 vuotta tutkinut katomaistapauksia tiiminsä kanssa. Jukka Kontiola, olette saaneet puskaradion mukaan joitakin faktoja tapauksista.” ”Kyllä, niin olemme. Ajat ovat vaarallisia, vaikka katoamisia ei ole tapahtunut lähes vuoteen. Meikin voimme vahvistaa, että mikrosirujäljitys todella toimii, ihan tavallisesti. Olemme saaneet selville juuri äskettäin, että kadonneiden kesken on jotain yhteistä. Kaikilla kadonneilla on tapahtunut solumuutoksia, jotka estävät paikannuksen ja jäljityksen, ja tietokoneemme lukevat kadonneet silti ihmisiksi, solumuutoksista huolimatta.” ”Missä luulette tai arvellette kadonneiden olevat, tai mitä heille on käynyt?” ”Olemme arvelleet, että kadonneet olisivat joutuneet jonkinlaiseen toiseen todellisuuteen tai ulottuvuuteen. Olemme myös pohtineet jopa rinnakkaismaailmaa, mutta emme ole löytäneet todisteita mihinkään vaihtoehtoon. Minkäänlaisia aika-avaruusportteja tai -kanavia ei yksinkertaisesti löydy.” ”Katoamisista on ollut jo pitkä aika. Luuletteko, että katoamiset vähenevät, tai jopa loppuvat kokonaan?” Toimittaja ojensi mikin takaisin Harri Pajun luo. ”Toivomme, että katoamisia ei tapahtuisi enää näin erikoisella tavalla. Uskomme kansainvälisen jäljitystön kanssa Kontiolan teoriaa johon myös tuhannet muut tiedemiehet ympäri maailmaa ovat päätyneet.” ”Kiitos, olen Anna Heinola, ja takaisin studioon, Mikko.” Vaaleahiuksinen toimittaja hymyili punahuulet hehkuen, vaikka hänen silmistään aisti pelon, joka ei päästänyt irti ikinä. Äkkiä kuvaruutu räpsähti kiinni, ja junan valot simahtivat. Emma tuhati. Eipä ollut yllätys, oikosulku se tästä vielä puuttui. Sitten se hurautti uudestaan

liikkeelle ja jatkoi tasaista vauhtiaan, ja pysähtyi Keravan asemalle kirskuen. Emma loikkasi junasta ulos, ja käveli alas alikulkutunneliin. Ei ketään, ei edes kännissä olevia murmeltajia. Kaikki olivat kodeissaan, visusti sisällä, ovet ja ikkunat lukittuina. Kolmessakymmenessä vuodessa kaikki oli muuttunut. Öisin ketään ei näkynyt ulkona, päivisin ihmiset olivat ylitsevuotavan iloisia, kammottavan iloisia. Kahu paistoi joka päivä, mihin ikinä menikin. Vaikka vuoteen mitään ei ollut tapahtunut, ihmisten keskuudessa jylläävä kahu ei hellittänyt. Emma juoksi bussiin, ja näytti bussikortin lukijaan. Ajajan paikalla oli robotti. Niin, eihän ihmisiä voinut enää yöllä pitää töissäkään. Bussi lähti huristen käyntiin, ja se alkoi körötellä kohti likaista, tehdasmaista Kaatista. Kaatis oli parisenkymmentä vuotta sitten ollut toisen niminen, olisikohan ollut Kaskela tai Ahjo. Koko alue oli muuttunut tehdaslääväksi vuosien varrella, jonka vuoksi nimi muuttui Kaatikseksi. Siellä täällä oli rupuisia kerrostaloja ja muutama omakotitalo. Emma painoi napista, ja bussi pysähtyi. Hän hyppäsi bussista ulos, ja katsoi ympärilleen. Katulyhdyt valaisivat sateista kävelytietä. Emma käveli tietä pitkin, puukko kädessään. Jos joku nyt yrittäisi hyökätä, saisi tämä 'jokin' ikävän lopun. Emma pysähtyi kerrostalonsa oven eteen, ja näppäili tunnusluvun. Ovi naksautti auki. "K- Kuka olet?!" Joku nainen kirkaisi rappukäytävässä. Emma katsoi kyllästyneesti ylöspäin. Hän jauhoi vähän purkkaa, ja poksautti purkkapallon. "Emma Nieminen. Kolmannesta kerroksesta." Papiljotit päässä, aamutakki päällä oleva nainen huokaisi ja laski kädestään aseensa. "Älä hyvä tyttönen säikäyttele noin, ties vaikka sinutkin napattaisiin!" Emma käveli portaikkoon pöritellen silmiään ja kohauttaen hartioitaan vastaukseksi. "Just joo... Ei ne mun kimppuun hyökkää." Nainen kalpeni. "Näytä hampaasi! HETI!" Nainen salamannopeasti nappasi aseensa takaisin, ja osoitti sillä Emmaa. Emmen puukko tippui kolisten kylmälle lattialle. Nainen kohotti asetta ja latasi sen. Emma irvisti naiselle ja naisen huokaistessa Emma näytti tälle kieltä. "Oli pakko varmistaa... Kuullemma hampaista sen näkee, kuuluuko niihin kadonneisiin." Emma sylkäisi portaikkoon, naisen jalkojen viereen, nappasi puukkonsa, ja lähti laiskasti kävelemään huoneistoonsa. Ihmiset aloivat muuttua hulluiksi, hirvittävän epävarmoiksi, hän tuumasi ja työnsi avaimensa lukkoon. Ovi naksautti auki, ja Emma meni sisälle. Emma istui lukion aulassa. Seinässä oli hienoilla tekstauskirjaimilla kirjoitettu Tikkurilan lukio. Emma hörppäsi kahviaan ja tarkasteli ihmisiä. Opiskelijat kulkivat hermostuneesti paikasta toiseen, ja katsoivat silloin tällöin varultaan taakseen. Opettajat opettivat kiireisesti ja sekoilivat sanoissaan samalla tarkistaen, että ikkunat olivat varmasti kiinni. Emma hymähti. Kaikki tosiaan sekoavat. Ihan jokainen. Uutistenlukijat, opiskelijat, pikkulapset, aikamiehet, koko maailma. Oliko hän ainoa, jota ei kiinnostanut? Eikö kukaan lukenut enää satukirjoja? Eikö kukaan muka muistanut, että pahalle ei saa antaa valtaa... Emma jätti kahvikupin pöydälle: kukaan ei valittanut. Hän käveli painavista ovista ulos, ja veti syysilmaa keuhkoihinsa röökin sijaan. Emmalla ei ollut kavereita, enää. Yksi hänen kaverinsa oli kadonnut, muut hylkäsivät hänet. Nyt ne muut elivät pelossa. Taivas punersi. Se oli muuttunut sinervästä punervaksi kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Ensin se muuttui lilaksi, sitten vaaleanpunaiseksi ja lopulta melkein haaleaksi verenpunaiseksi. Kello oli kymmentä yli yksi iltapäivällä. Emma istui kylmälle penkille, ja sytytti tupakan. Äkkiä hänen vieressään istui tyttö. Tytöllä oli punaiset ja pitkät, vähän laineilevat hiukset. Tyttö oli kalpea, ja sillä oli pisamaiset posket. Sen silmät olivat kirkkaan vihreät, ja sen huulet olivat nudea. Sillä oli farkut, huppari ja kaulakoru. Se katsoi Emmaa huomatessaan Emmen katsatavan siihen. "Ööö... Moi." Emma sanoi ja laitto röökin takasin suuhunsa. "Moi. Mä olen Aniri. Käytkö sä tota koulua?" Aniri kysyi osoittaen Tikkurilan lukiota. "Joo. Tai ei se enää kiinnosta, mut ei ne jaksa mua poiskaan heittää. Kaikki on iha sekasin koko ajan. Ja... Joo siis mä olen Emma." Aniri kohotti kulmiaan. "Miten niin kaikki ovat sekaisin?" Hän kysyi mietteliäänä. "Oletko sä Kuusta pudonnut? Kaikkihan nyt on sekasin,

pelkäävät niin helvetisti.” Emma katsoi Aniria kummastellen: Aniri tujotti eteensä. ”Hei, ootko sä kunnossa?” Emma kysyi ihmetellen. Aniri käänsi päätään ja katsoi Emmaan kammottavan vakavasti. ”Olen mä. Mä vaan luulen, että... Mä olen löytänyt yhden kadonneen.” Emma puhalsi savua suustaan, ja heitti tupakantumpin maahan talloen sen. ”Löytänyt? Et varmasti ole.” Emma naurahti. ”Oletko sä pilvessä?” Aniri nousi seisomaan. ”En ole sekaisin, enkä ole vetänyt huumeita. Mä näin yhden kadonneen. Mä tiedän missä se on.” Emma katsoi Aniria epäuskoisesti. ”Älä hulluja puhu, sä et ole voinut nähdä ketään kadonnutta, ellet ite ole sellanen. Vai oletko?” Emma katsoi epäröiden Aniria. ”Ai mä? Kadonnut? No en ole, jos olisin niin en olis tässä! Ne kadonneethan on jossain toisessa ulottuvuudessa tai jotain näkymättömiä hörhöjä vai mitä?” Emma kohautti hartioitaan. ”No... Niin kai.” Aniri potkaisi kiven komeassa kaaressa läheistä roskista päin. Kivi osui siihen kumahtaen. ”Oletko sä menossa tunnille?” Aniri kysyi katsoen koulun kelloa: kaksikymmentä yli yksi. Emma nousi seisomaan, ja kaivoi laukustaan lukujärjestyksen. Matikkaa, sen jälkeen ruotsia. Sitten vielä kuvataiteen valinnainen kurssi. ”Höh, ei kiinnosta. Miks vaivautua, kaikki on niin sekasi et ei siellä mitään opi.” Aniri nyökkäsi vähän ja lähti kävelemään metsää kohti. Emma tuijotti tyttöä: onpa outo tyyppi. Tulee vaan yhtäkkiä jostain, ja lähtee mitään sanomatta. Äkkiä hän huomasi penkillä lojuvan kaulakorun. Koru oli hopeaa, ja siinä oli sydän. Tai, no toinen puoli sydämeä. Sen keskellä kulki rikkoutunut viiva, ja sydämen toinen puoli oli varmasti jossain. Emma nappasi korun käteensä. Se on varmasti sen Anirin, eikös sillä jokin kaulakoru ollut... Aniri oli hävinnyt lukion pihalta. Emma lähti päättäväisesti työn perään tielle, jonne päin Aniri oli kävellyt. Emmen eteen avautui kolme vaihtoehtoa: hänen piti jatkaa kävelytieta pitkin joko oikealle tai vasemmalle, tai kävellä metsään. Metsä ei tuntunut kylläkään Emmasta vaihtoehdolta, mutta silti hänestä tuntui, että sinne Aniri oli suunnannut matkansa. Ennen kuin hän astui metsään, pelko valtasi hänet. Pelko, joka oli ihan uusi tunne hänelle. Mitä jos hänet napattaisiin? Jos hänkin katoaisi? Mutta ei niin voinut käydä, eihän sellaista hänelle voisi sattua. Jollekin muulle se sattuu. Ei pelolle saanut antaa valtaa. Hän huokaisi syvään ja astui penkereelle. Emma alkoi harppoa metsikön kantoisia polkuja pitkin. Polkujen varrella kasvoi muutamia karpässieniä. Metsä itsessään kasvoi täynnä varpuksia, lähinnä mustikkaa ja puolukkaa. Kanervan vaaleanpunervia kukkia näkyi siellä täällä. Äkkiä Emma havaitsi liikettä: Aniri käveli muutaman kymmenen metrin päässä hänestä. Emma kovensi vauhtiaan: ilta alkoi hämärtyä hiljalleen, vaikka kello oli vasta vähän yli yhden. Äkkiä Aniri oli taas kadonnut. Emma katseli ympärilleen: hän oli keskellä tuorekangasmetsää, punaisesta taivaasta värjäytyvät koivut alkoivat piirittää häntä karmivasti. Emma katseli hätäntyneenä puolelta toiselle: mistä kumman suunnasta hän tuli tänne? Äkkiä hän näki liikettä. Liikkuja ei ollut Aniri, vaan joku haamumainen olento, joka liikkui kovaa vauhtia. Silmän räpäyksessä hahmo oli poissa. Emma alkoi puistattaa: eihän kummituksia ollut olemassa. ”Mitä nyt?” Joku kysyi hyisellä äänellä. ”Aaaaaah!” Emma kiljahti kääntyessään: hänen sydämensä pomppasi kurkkuun ja adrenaliini virtasi suonissa. ”Ai, Aniri. Tota, t.. tää tais jäädä su... sulta.” Emma sanoi vähän pelokkaasti. Mistä Aniri oli yhtäkkiä tähän ilmestynyt? Eihän hän ollut kääntänyt kuin muutamaksi sekunniksi selkäänsä, ei kukaan niin nopeasti tuohon juoksisi, ja varsinkaan noin hiljaa. Aniri katsoi sydänkorua, ja otti sen käteensä. Kun Anirin käsi kosketti Emmen kättä, Emma tunsu sen olevan ihan kylmä ja utuinen. Kuin kuolleella. Emma katseli peloissaan ympärilleen: hänen oli päästävä pois täältä. ”Hei, Anire... Ei kun Aniri, miten me päästään täältä pois? Kaikki paikat näyttää vaan niin samalt-” Aniri tarttui äkkiä Emmaa puseron kauluksesta kiinni. Tyttö katsoi Emmaa jäätävän mintunvihreillä silmillään, ja hänen huulensa muuttuivat nudesta sinerviksi. Taivas muutti väriään tummaksi verenpunaiseksi usvaksi, ja Emma tunsu hengityksensä muuttuvat raskaammaksi. ”Aniri. Anire. Irene. Irina. Ihan sama

mulle.” Aniri sanoi ja aloin havaita vierelläni liikettä. Haamumaiset olennot lähestyivät meitä. ”Aniri, auta, jotkut on tulossa! Meidän pitää päästä pois!” Huusin Anirille, joka tuijotti minua vakavana. Aniri tiukensi otettaan paidastani. ”Etkö huomannut, rakas, tyhmä Emma, että Aniri on toisin päin Irina? Etkö tosiaan huomannut? Et tajunnut, vai?” Irina hymyili hyytävästi paljastaen marmorin hohtoiset hampaansa. Hänen kulmahampaansa välkehtivät auringon valossa, heijastaen verenpunaista taivaalta. ”Minä olen Irina. Minä katosin komekymmentä vuotta sitten. Minusta puhutaan aamupalapöydissä, kouluissa, lehdissä ja uutisissa. Minä...” Irina vakavoitui nopeasti ja hänen pupillinsa muuttuivat viiruiksi. ”Minä kadotan ihmisiä ja muutan heidät kaltaisikseni.” Irina kumartui lähemmäksi kasvojani. ”Lopeta! T- Te olette elossa! Te... Te liikutte täällä! Miksi emme nää sitten teitä... Ja... Miksi ette näy niissä mikrosiru jutuissa?” Kysyin ja alkoin pelätä hetki hetkeltä enemmän. ”Koska me emme pidä paikkaansa. Olemme ja emme ole. We don't exist.” Irina sanoi ja painoi päänsä kaulaani. Hän avasi suunsa ja painoi marmorinhohtoiset kulmahampaansa kaulaani kiinni: tunsin kun veri alkoi pirskahtaa jostakin laskimosta. ”Emma- kulta, etkö muista?” Irina sanoi ennen kuin kaikki muuttui osaltani. ”Ei pahalle saa antaa valtaa.” Kun hän lopetti lauseen, hän painoi ahnaasti hampaansa kaulaani. Veri virtasi pitkin Irinan pisamaisia, vaaleita poskia. Hänen silmäväriinsä muuttui valkoiseksi. Maailma ympärilläni alkoi heittelehtiä. Äänet kantautuivat korviini kuin rikkinäiseen puhelimeen. Pimeys alkoi vallata ajatukseni. En halunnut tuollaiseksi, en halua tappaa muita ja muuttaa heidät ihmisiä tappavaksi kansaksi. Oliko elämä muille niin tärkeää... Niin syntisen tärkeää, että se piti saada jatkumaan hinnalla millä hyvänsä... Niin minä tein päätökseni. Minä kuolin.